

Nr 199.

Hv herrar **Mannerskantz** och **Svärd**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till bestridande av kostnaderna för Sveriges medlemskap i Unesco.*

I årets statsverksproposition föreslår chefen för ecklesiastikdepartementet att riksdagen måtte anvisa ett förslagsanslag av 990 000 kronor för bestridande av kostnaderna för Sveriges medlemskap i Unesco. Dessutom har departementschefen å kapitalbudgeten föreslagit ett investeringsanslag å 150 000 kronor till nämnda institutions rörelsefond.

Det har såväl när beslutet om Sveriges anslutning till Unesco träffades som vid förra årets riksdag höjts kritiska röster beträffande nyttan och nödvändigheten av Sveriges medlemskap i Unesco. De hittillsvarande erfarenheterna av organisationens arbete ha endast bestyrkt de misstankar som tidigare framkommit. Verksamheten har icke vunnit den respekt som institutionens tillskyndare hade väntat sig. Orsakerna till detta äro flera, men de mest påtagliga synas oss vara den bristande planläggningen, tveksamheten i målsättningen och den överdimensionerade administrationen.

Intrycket att organisationen har en tendens till administrativ ansvällning bestyrkes också i statsverkspropositionen, där departementschefen föreslår inrättande av ett svenskt Unescoråd med eget kansli. För detta ändamål beräknas 50 000 kronor åtgå av det totala anslaget. Av de motiveringar som redovisats för inrättandet av ett dylikt råd och kansli framgår att även dess uppgifter — liksom Unescos i dess helhet — i allt väsentligt kunna skötas av redan existerande organ. Svenska Unescokommittén, som utrett denna fråga, framhåller i sitt betänkande bl. a.: ”En stor del av den verksamhet som numera bedrivs inom Unescos ram och i dess namn har bedrivits i Sverige långt innan Unesco existerade. I sådan verksamhet bör rådet icke i onödan intervensera. Man bör även ge akt på riskerna för att samma arbete utföres samtidigt på flera håll.”

Den stora sparsamhet med statens utgifter som i dagens läge är en trängande nödvändighet har medfört att många berättigade anspråk på statsmedel på det kulturella området icke kunna tillgodoses. Det måste betecknas som synnerligen olämpligt att då lämna bidrag av den storleksordning som det här är fråga om till en organisation av så tvivelaktig nytta som Unesco. Resultaten av dess verksamhet stå icke i någon rimlig proportion till de kostnader Sverige påtagit sig i och med sitt medlemskap.

Vår uppfattning är alltså att Sverige bör begära sitt utträde ur denna organisation. Vi vilja betona att detta icke är ett utslag av isolationism utan grundas på vår övertygelse att Unesco icke har någon egentlig funktion att fylla.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att Sverige begär sitt utträde ur Unesco fr. o. m. den 1 juli 1951 och

att Kungl. Maj:ts proposition nr 1 i vad avser förslagsanslaget på 990 000 kronor samt å kapitalbudgeten på 150 000 kronor för bestridandet av kostnader för Sveriges medlemskap i Unesco avslås.

Stockholm den 26 januari 1951.

Axel Mannerskantz.

G. Svärd.